

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Petra Šuránka v právní věci žalobce: **V. Q. D. D.**, zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem, sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024, č. j. OAM-1009/BA-BA01-BA06-PS-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 8. 2024, č. j. 17 A 6/2024-17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to v návaznosti na rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 29. 7. 2024, č. j. KRPS-196062-28/ČJ-2024-010022-ZZC, kterým byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, za účelem realizace správního vyhoštění. Dobu zajištění žalovaný stanovil do 16. 12. 2024.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně bez cestovního dokladu od dubna 2024, byl již dvakrát správně vyhoštěn, je veden v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému

jako osoba se zákazem vstupu na území schengenského prostoru. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky k vycestování do vlasti, sdělil pouze, že tam má dluh u lichváře. Zároveň přiznal, že v České republice nemá žádné rodinné vazby, rodinu má v zemi původu, včetně manželky a tří dětí. Žalobce neuvedl žádné zdravotní obtíže, v České republice není nikde hlášen k pobytu a vykonával zde nelegálně pracovní činnost, čímž nerespektoval také pravidla zaměstnávání cizinců. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal až po zadržení policií a po jeho zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Z pohovoru se žalobcem dle žalovaného nevyplývalo nic, co by mu bránilo podat opakovanou žádost dříve. Je tedy zřejmé, že se žalobce opakovanou žádostí pokouší vyhnout se, anebo alespoň oddálit realizaci správního vyhoštění. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na absenci vazeb v České republice nelze očekávat, že by žalobce změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření podle zákona o azylu. Podmínky pro zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu proto byly v daném případě naplněny.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku dospěl k závěru, že v daném případě byly naplněny podmínky pro zajištění žalobce, a ztotožnil se se závěry žalovaného o neúčinnosti zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. V této souvislosti připomněl, že žalobce nerespektoval český právní řád, pobýval na území nelegálně bez cestovního dokladu a mařil výkon správního vyhoštění. Žalobce dobrovolně nespolečupracoval se správními orgány, takže existuje důvodná obava, že by nedodržel právní povinnosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní shrnul dosavadní žalobní argumentaci, na kterou obecně odkázal s tím, že se neztotožňuje se závěry krajského soudu. Dále uvedl, že krajský soud dostatečně neprokázal, že by stěžovatel v případě uložení zvláštního opatření mařil průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil naplnění podmínek pro zajištění stěžovatele a rozhodl v rozporu s obsahem správního spisu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Rozsudek krajského soudu je proto z tohoto důvodu rovněž nepřezkoumatelný. Stěžovatel poukázal také na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, v němž dle jeho názoru nebyla dostatečně odůvodněna stanovená doba zajištění.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelovy námitky shledává nedůvodnými a trvá na tom, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Úvodem Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost proto musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat rozhodovací důvody krajského soudu. Není-li tomu tak, je kasační stížnost nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního

pokračování

soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Kasační stížnost podaná stěžovatelem v převážné míře pouze opakuje žalobní argumentaci uplatněnou ve vztahu k vydanému rozhodnutí žalovaného. Protože však obsahuje také několik námitek směřujících proti rozsudku krajského soudu, není jako celek nepřipustná. Nejvyšší správní soud se však s ohledem na výše uvedené nezabýval argumentací, v níž stěžovatel nereaguje na rozhodovací důvody krajského soudu.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[9] Stěžovatel nejprve namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a v části také rozhodnutí žalovaného. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že s daným kasačním důvodem je nutné zacházet obezřetně, neboť zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost oddaluje vyřešení sporu s konečnou platností, což je v rozporu se zájmy účastníků i s veřejným zájmem na hospodárnosti řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25). Pro stručnost Nejvyšší správní soud dále odkazuje na judikaturu, z níž vyplývá, jaké vady tento kasační důvod naplňují ve vztahu k soudnímu rozhodnutí (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008 č. j. 7 As 28/2008-76, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS); a dále ve vztahu k vydanému správnímu rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65). Jak rozhodnutí žalovaného, tak napadený rozsudek krajského soudu dostály požadavkům na přezkoumatelnost vymezeným v judikatuře.

[10] Posuzováním účinnosti zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudcích ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, z nichž vycházel i krajský soud v nyní posuzované věci (z novějších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze odkázat např. na rozsudek ze dne 21. 4. 2021, č. j. 6 Azs 407/2020-29). Krajský soud v souladu s touto judikaturou posuzoval stěžovatelovy poměry, jakož i charakter jím porušených povinností, včetně jeho dosavadního chování. Zohledněn byl nejen nelegální pobyt stěžovatele na území, ale také nesplnění povinnosti opustit území, která byla stěžovateli již opakovaně uložena

rozhodnutím o správním vyhoštění, a rovněž účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění nebo je alespoň pozdržet.

[11] Informaci o tom, že stěžovatel by měl v případě uložení zvláštního opatření možnost pobývat u ubytovatele na konkrétní adrese v České republice, stěžovatel neuvedl v žalobě ani v průběhu předchozího řízení. Krajskému soudu tuto informaci sdělil až po vydání napadeného rozsudku dne 5. 9. 2024. Nejvyšší správní soud proto k této skutečnosti nemohl ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. v tomto řízení přihlížet.

[12] Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně řešil také otázku naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž vyslovil, že uvedené ustanovení obsahuje následující podmínky: „1) podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, 2) nemožnost účinného uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, 3) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem se vyhnout brozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, a 4) tuto žádost bylo možné podat dříve. Tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 5 Azs 328/2020-21, bod 20, obdobně viz také rozsudek ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Azs 259/2022-49). Krajský soud postupoval v souladu s citovanou judikaturou, neboť se postupně zabýval naplněním všech vyjmenovaných podmínek, a jeho závěry odpovídají obsahu správního spisu. V závěrech krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal pochybení, natož pochybení zásadního rázu, které by mělo vést ke zrušení napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namíste rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[15] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2024, č. j. 6 Azs 232/2024-11, ustanoven k ochraně jeho práv zástupce Mgr. Dalibor Lípa, advokát. Podle § 35 odst. 10 části věty první za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. Vzhledem k tomu,

pokračování

že ustanovený zástupce neučinil v řízení žádný úkon právní služby, odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů se mu nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu